

Церква святої Ірини
криком кричить із імлі.
Мабуть, тобі вже, мій сину,
зашпори в душу зайшли.
Мороком горло обгорне,
ані тобі продихнуть.
Здрастуй, Бідо моя чорна,
здрастуй, страсна моя путь!
Плещуться крила об тугу,
чим я її розведу?
Жінку лишив на наругу,
маму лишив на біду.
Рідна сестра, як зигзиця,
б'ється об мури грудьми.
Господи! Світ не святиться -
побожеволіли ми.
Ходить Господь із кадилом
чадом безсонних ночей
щось мене світом водило,
а не розкрило очей.
Церква святої Ірини,
пугач кричить із імлі,
хором ериній нарине
розпач, усе замалий -
не нагодує довіку
геть перехлялих чекань,
зводиться тихо, як віко,
шарою шпарою рань.